

0712 – 12. juli

Vi roser oss av håpet som vi har til den herlighet Gud skal gi oss. Rom 5: 2.

I gr. teksten har dette en kortere ordlyd, nærmest slik: «Og roser oss i håp om Guds herlighet». Uttrykket kan derfor like godt bety den herlighet Gud selv har, som den herlighet han skal gi sine troende barn. Men denne herlighet er jo både i sitt slag og sin natur en og samme herlighet.

Gud vil virkelig gi oss av sin egen herlighet. Kristus sa: «Den herlighet som du gav meg, har jeg gitt dem, så de skal være ett, slik som vi er ett: Jeg i dem og du i meg, for at de kan bli gjort fullkomment til ett». «Far, jeg vil at der hvor jeg er, der skal også de være med meg som du har gitt meg, så de kan se min herlighet, den som du har gitt meg». Hvor finnes det menneske som kan fatte alt det disse ordene lover oss?

Og her må vi ikke overse, men tvert imot merke oss vel, at ennå har ikke apostelen talt et ord om de troendes helliggjørelse og gode gjerninger. Men alt nå, før det tales om noe av dette, taler om at de roser seg av håpet om Guds herlighet.

Han viser at dette håpet bygger de ikke på den helliggjørelsen som er en frukt av troen. Men sier at vi straks, «da vi altså er rettferdiggjort av tro», har fred med Gud og håpet om Guds herlighet. De nyfødte nådebarna har med én gang sin arv i himmelen.

Vi ser også at når folket etter pinsedagen hørte Peters forkynnelse, kunne de som var kommet til troen også straks ete brødet med hverandre i fryd og glede. Og vi ser at de lovet Gud av et oppriktig hjerte.

Det samme leser vi om den etiopiske hoffmannen og fangevokteren i Filippi. Straks de var kommet til troen, kunne de begynne å fryde seg. De behøvde ikke først noen modning i nåden, eller se noen av de fruktene som skal følge troen. Den nåden de hadde hørt forkynt at de eide i Kristus, gav dem straks et frelst og lykkelig hjerte.

Og et slikt hjerte som fryder seg i Gud, kan ingen ha uten å tro både den nåden de allerede eier, og den herligheten de en gang skal få. For hvis vi ikke skulle tro denne sistnevnte, hva hjelp var det så i den første. Riktignok kunne vi gjennom Åndens frukter oppnå større visshet om vår tro var ekte. Men selve troen og håpet må allerede på forhånd være født nettopp på løftet av det Gud hadde lovet; og da ikke bare syndenes forlatelse, men også det evige liv.

Så må da hver og en vokte seg vel for den farlige villfarelsen at et troende Guds barn ikke straks skulle være ferdig til å gå inn i himmelen, men først måtte oppnå en viss modning i nåden og Åndens frukter. For det er en falsk og særdeles farlig holdning!

Riktignok kan en slik modning føre til et større mål av herlighet, slik Skriften noen steder viser. Men selve riket, barnekåret og arven har vi straks, bare ved troen. Og om vi så levde i hundre år og ble oppdratt og vokset i nåden, så hadde vi til slutt ikke noe som helst mer grunn til å håpe på den evige herligheten.

I samme øyeblikk som en synder kommer til troen og nåden, er han kledd i bryllupsklærne og kan gå inn i herligheten. Røveren på korset og Johannes, som hadde slitt seg ut i Kristi tjeneste, fikk begge

livets gave av den samme ufortjente nåde. Vi legger merke til de formaningene Paulus i det tredje kapitlet til kollosserne altså ser de trenger. Likevel oppfordrer han dem samtidig til å «takke Faderen som har gjort dem i stand til å få del i de helliges arv i lyset».

Så kommer da håpet om frelse allerede ved troen og nåden. På samme måte som også en borgerlig arverett bare avhenger av at det er skjedd en fødsel. Måtte vi så ikke bare eie, men også rose oss av dette håpet! For dermed gir vi jo Gud ære. Og dermed styrkes også vår åndelig kraft i striden.

«Frelsens hjelm» er et viktig våpen. Like så sikkert som vi virkelig er i striden, vil vi ikke bare bli tynget ned av tidens problemer, men vil også få mange sår, mange glødende piler. Og da er det i sannhet nødvendig at vi styrker og forfrisker vår ånd med håpet om frelse.

Blir ditt syn på det salige målet, den herlige kronen, svekket, så skynd deg straks til den store og evige grunnvoll for det salige håpet. Gud er jo trofast og allmektig. Derfor skal vi heller ikke bli til skamme i vårt håp. Bare din tro får vokse, blir du straks uendelig rik og salig.

Se på alt Gud har gjort fra verden ble til! Spør så deg selv om det er mulig at Gud ikke hadde noe høyere mål med å skape menneskene, enn at de etter en tid med lidelser på jorden bare skal bli til intet! Å, bare de evnene som er skapt i et menneskes sjel, vitner om noe ganske annet.

Og kunne det virkelig tenkes at Gud gav sin enbårne Sønn til en blodig martyrdød uten noe større mål enn å oppnå jordiske goder for menneskene her i livet? Har Gud innstiftet hviledagen, gitt oss Ordet og sakramentene bare for et eller annet gode den tid vi er her på jord?

Har Gud sendt sin Ånd i våre hjerter for å trøste, glede og helliggjøre oss? Har Gud gitt oss korset og all den tukt som vi daglig opplever? Og så kan du fremdeles være like usikker på hva det er Gud hadde som mål å forberede gjennom alt dette?

Og, til slutt: Har Gud gitt oss alle løftene om evig liv, for så til sist å skulle bedra oss?

Å, «Herre, øk vår tro!». Det er den bønnen vi her trenger å be, så vi helt til enden kan «holde fast på frimodigheten og den ros som håpet gir».